

3. KAPITOLA

Vyšetrovacia miestnosť bola čudne prázdna. Na prahu stála strážmajsterka Christie Salterová, v jednej ruke mala hrnček kávy a v druhej škatuľu šišiek. Ďalší krok vpred ju mal vrátiť do sveta, z ktorého pred niekoľkými mesiacmi odišla, keď sa únos, pri ktorom zasahovala, skončil katastrofou a ona utrpela bodnú ranu do brucha dlhou keramikovou črepinou. Prišla o svoje dieťa. A, úprimne povedané, na chvíľu aj o zdravý rozum. Návrat do práce bol nevyhnutnosťou, nie možnosťou. Keby zostala doma ešte minútu, naďalej by sa pozerala na tapetu na stene a prepínala televízne kanály, škody na jej duševnom zdraví by sa len zhoršili a stali by sa nenapraviteľnými.

„Dúfam, že tu nie sú všetci. Nebudem sa deliť o svoje nenasýtené tuky s tými nenažrancami, keď sa vrátia,“ ozval sa za ňou seržant Lively.

Salterová sa usmiala na prázdnu miestnosť, v ktorej stála, potom sa pokúsila nasadiť vážnu tvár a odvrátila sa.

„Nuž, seržant, vy už máte taký pupok, že nejakých dvadsať šišiek s pudingovou plnkou a čokoládovou polevou sa v ňom úplne stratí. Len si dajte.“ Podala mu škatuľu.

„Som rád, že vám dovolenka neotupila ten váš ostrý jazyk. Len pripomínam, že som ešte stále váš nadriadený, takže mi musíte každé ráno uvariť kávu a vyčistiť topánky.“ Lively si zobral svoju týždennú dávku kalórií a už si vychutnával prvý hlt.

„Počula som, že Max Tripp zložil seržantské skúšky a čaká na výsledky. Takže čoskoro asi budem variť kávu aj jemu. Ale nebojte sa, som si

istá, že budete mať ešte veľa ďalších požiadaviek,“ uškrnula sa Salterová. „Keď už sme pri tom, kde sú všetci?“

„Zavolali ich k telu nájdenému na Torduff Road. Vrátia sa až o niekoľko hodín. Predpokladám, že teraz iba začínajú zbierať výpovede. Na mieste činu je hlavná inšpektorka Turnerová a model spodnej bielizne, ktorý je mojím nadriadeným,“ informoval ju Lively a chrptom ruky si pritom utrel ústa.

„Vy a inšpektor Callanach ste stále na ostrie noža? Myslela som si, že sa z toho už spamätáte. Možno by som tam mala ísť ja. Ak vyšetrujú novú vraždu, mala by som priložiť ruku k dielu. Každý človek sa počíta.“

„Myslím, že je pravdepodobnejšie, že pomoc bude potrebná tu. Viete, ako to je. Zrazu budú zvonit telefóny, každý bude mať stovky otázk. Čoskoro tu vypukne poriadny zmätok. Na mieste majú dosť ľudí,“ povedal jej Lively.

„To sú iba reči. Môžete povolať ľudí zdola, aby dvíhali telefóny. Ja si vezmem auto. Doprava je dnes celkom plynulá, dostanem sa tam za...“

„Christie,“ prerušil ju Lively. „Je to škaredé. Mladé dievča s otvoreným bruchom. Naozaj si myslím, že by ste nemali...“

„To stačí,“ zastavila ho. „Budete ma volať Salterová ako vždy. A nebudeme hovoriť o tom, čo sa stalo v minulosti. Keby som sa o tom chcela rozprávať, mohla som zostať doma, kde ma nejaký člen rodiny chodil dvakrát denne kontrolovať. Toto je práca. Takže so mnou nezaobchádzajte v rukavičkách a nesnažte sa ma nikam upratať. Na to je už neskoro.“

Vtom zazvonil telefón a Lively ho zdvihol. Schmatol pero a začal si čmárať poznámky na blok papiera, pričom pritakával do telefónu.

„Dajte nám desať minút,“ povedal napokon a zavesil. „Oblečte si kabát, Salterová. Ideme do mesta.“

Crichton's Close bola ulička pre peších vedúca ku Kráľovskej míli. Bola to obľúbená nočná zastávka bezdomovcov, pretože vysoké múry po oboch stranách ich chránili pred vetrom a poskytovali im aspoň čiastočný úkryt pred dažďom. Ako slepá cesta mala ulička navyše tú výhodu, že do nej nemohli vchádzať policajné autá. V noci tadiaľ pre-

chádzali len opilci a nič netušiaci turisti. Pokiaľ ste nehľadali problémy. Lively a Salterová prešli cez Gentle's Entry a zaparkovali na Bakehouse Close, odkiaľ prešli za roh, kde sa policajti a záchranári snažili presvedčiť nejakého muža, aby sa nechal ošetriť.

„Kto je to?“ spýtal sa Lively strážnika, keď k nim dorazili.

„Volá sa Mikey Parsons. Na ulici žije už dlho, je o ňom známe, že je fetišák. Pravidelne ho vidáme pri našich pochôdkach. Nikdy sme s ním nemali žiadne problémy okrem močenia na verejnosti, ale vždy sa len zdvihol a odišiel, nikdy na nás nič neskúšal.“

„Ako sa máte, pán Parsons?“ oslovila ho Salterová, keď k nemu došla.

Muž sa prudko otočil a pokúsil sa ju nájsť očami, ale namiesto toho zostal civieť na plagát akéhosi koncertu, ktorý visel na protihľej stene. Bielka očí mal sfarbené do výrazného odtieňa červenej a ústa mal pootvorené. Ruky mu viseli pozdĺž tela, knísal sa, ale nespadol. Jeden zo zdravotníkov urobil ďalší krok jeho smerom, v ruke mal navlhčený obrúsok, ktorý smeroval na Mikeyho ľavé líce. Keď mu utrel zaschnutú krv, na Mikeyho tvári sa zreteľne ukázali tri rezné rany.

„No to je úžasné,“ zamrmal Lively. „Nejaký čudák tu napodobňuje Zorra.“

Písmeno Z sa tiahlo od koreňa nosa po vonkajší okraj lícnej kosti, potom sa šikmo zakrivovalo ku kútiku úst a odtiaľ sa vracalo rovno k ušnému lalôčiku.

„Má šťastie, že to neschytil do krku,“ poznamenal záchranár. „Pán Parsons, máte bolesti?“ spýtal sa hlasno.

Parsons zastonal. Tvár mal napriek chladnému počasiu spotenú a zdalo sa, že si svoje zranenia vôbec neuvedomuje.

„Čo si myslíte, že si dal?“ spýtala sa Salterová.

„Stavil by som na syntetické kanabinoidy,“ odpovedal jeden zo zdravotníkov a prilepil mu na ranu náplasť, aby okraje držali pohromade. „Šíri sa to tu teraz ako epidémia. Pohotovosti sú plné na prasknutie a pre bežnú verejnosť je dosť desivé vidieť niekoho stáť uprostred cesty ako zombie. Droga vyvoláva halucinácie a ľudia upadnú do šoku.“

Je to bežný stav, keď je človek úplne mimo. Vôbec nedokáže normálne komunikovať. Ak je pán Parsons stále pod vplyvom, môže prežívať úplnú agóniu. Nemáme možnosť zistiť to.“

„Kto vám volal?“ spýtal sa Lively.

„Dnes ráno išla okolo predavačka a zbadala krv, tak to nahlásila. Nevedeli sme, čo sa mu stalo, kým sme sa naňho poriadne nepozreli. Keď sme prišli, snažil sa ukryť si hlavu v odpadkovom koši.“

„No, určite to nie je náhoda,“ vyhlásila Salterová. „Čo myslíte, seržant? Hádka s dilerom, nezaplatený dlh alebo bitka, ktorá sa vyhrotila?“

Lively vytiahol telefón a urobil niekoľko detailných fotografií rany, kým záchranári nedokončili svoju prácu, a potom pre istotu urobil ešte niekoľko záberov miesta činu.

„Nebola to bitka,“ povedal nakoniec. „Skôr ho niekto označoval. Rany má na jednej strane tváre a sú rovné. Bolo to naplánované. Je na zemi krv?“ zakričal na jedného z policajtov stojacich neďaleko.

„Vedľa tej hromady vrec na odpadky,“ prišla odpoveď. „Asi patria Mikeymu.“

Salterová a Lively prešli k hromade zapáchajúceho oblečenia a kartónu, ktorý tvoril dom Mikeyho Parsonsa. Vonkajšiu stenu skladu vo výške jedného metra nad zemou zdobila čerstvá červená čiara v tvare šípu. Lively niekoľkými kliknutiami zavrel svoje portfólio s obrázkami.

„Ak sedel na tomto kartóne, mal by na tvári striekance,“ zamyslel sa. „Vzhľadom na to, že by si asi ťažko balil joint, keby mal už polovicu tváre rozrezanú, stavím sa, že ho niekto napadol, keď bol sfetovaný.“

„Myslíte, že k nemu niekto len tak prišiel, keď bol mimo, a vrhol sa naňho, aby mu rozrezal tvár?“ spýtala sa Salterová. „Nemohol to byť niekto iný pod vplyvom kanabinoidov? Ak droga spôsobuje psychózu, je možné, že sa pozrel na Mikeyho, ale videl niečo úplne iné.“

„Mám silné podozrenie, že sa nikdy nedozvieme, čo to bolo,“ odpovedal Lively. „Zdá sa, že pán Parsons nechce spolupracovať ani sa dať odviezť do nemocnice, a určite nám v tomto smere nedá žiadnu zmysluplnú odpoveď. Urobili ste všetko, čo ste mohli?“ spýtal sa strážnikov.